

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 09.02.2006, sp. zn. 21 Cdo 2989/2005, ECLI:CZ:NS:2006:21.CDO.2989.2005.1

Číslo: 13/2007

Právní věta: Bylo-li ke společnému řízení spojeno více věcí, u kterých se sazba odměny určuje podle § 17 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů, a rozhodl-li dovolací soud v jedné z těchto věcí o odmítnutí dovolání, projeví se snížení sazby odměny podle ustanovení § 14 odst. 1 uvedené vyhlášky tak, že z celkové odměny se na polovinu krátí část, která odpovídá poměru předmětu řízení ve věci, v níž bylo dovolání odmítnuto, k celkovému součtu předmětů řízení.*)

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 09.02.2006

Spisová značka: 21 Cdo 2989/2005

Číslo rozhodnutí: 13

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náklady řízení

Předpisy: § 106 odst. 1 písm. d) předpisu č. 258/2000Sb.

§ 132 písm. d) předpisu č. 65/1965Sb.

§ 132a písm. d) předpisu č. 65/1965Sb.

§ 134c písm. d) předpisu č. 65/1965Sb.

§ 135 odst. 2 písm. d) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 14 odst. 1 písm. a) předpisu č. 484/2000Sb.

§ 17 odst. 1 písm. a) předpisu č. 484/2000Sb.

§ 3 písm. d) předpisu č. 98/1987Sb.

§ 37 písm. d) předpisu č. 258/2000Sb.

§ 39 odst. 1 písm. d) předpisu č. 258/2000Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobci se domáhali, aby žalovaný zaplatil každému z nich 9500 Kč s příslušenstvím a aby každému z nich platil od 1. 6. 2001 „do budoucna“ měsíčně částku 1900 Kč.

Žalovaný se vzájemným návrhem domáhal, aby mu každý ze žalobců zaplatil 5700 Kč.

O k r e s n í s o u d v Karviné (poté, co žalobci vzali zpět žalobu ohledně placení částky 1900 Kč měsíčně od 22. 1. 2002, resp. 1. 11. 2001 od budoucna) rozsudkem ze dne 1. 10. 2004 žalovanému uložil, aby zaplatil žalobci a) 24 000 Kč a žalobci b) 19 000 Kč, vzájemný návrh žalovaného zamítl a žalovanému uložil, aby zaplatil žalobcům náklady řízení ve výši 23 306 Kč.

K odvolání žalovaného K r a j s k ý s o u d v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 3. 2005 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit na nákladech odvolacího řízení žalobci a) 8396 Kč a žalobci b) 6981 Kč.

V dovolání proti tomuto rozsudku odvolacího soudu žalovaný namítal, že soudy při posuzování věci podle zákona č. 98/1987 Sb. „provedly pouze zúžený výklad, kdy objasňovaly pouze otázku, co se rozumí pojmem riziková práce.“

Žalobci navrhli, aby dovolání – z důvodů, které podrobně rozvedli – bylo zamítnuto, neboť jsou přesvědčeni, že soud prvního stupně i soud odvolací „rozhodl věc spravedlivě.“ Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), se nejprve zabýval tím, zda v posuzovaném případě je dovolání přípustné.

Protože dovoláním napadeným potvrzujícím rozsudkem odvolacího soudu bylo rozhodnuto o několika odlišných nárocích se samostatným skutkovým základem, a to o nároku žalobce a) na zaplacení částky 24 000 Kč z titulu zvláštního příspěvku horníkům za dobu do 1. 1. 2001 do 21. 1. 2002, o nároku žalobce b) na zaplacení částky 19 000 Kč z titulu zvláštního příspěvku horníkům za dobu do 1. 1. 2001 do 31. 10. 2001 a o nárocích žalovaného proti každému ze žalobců na zaplacení částky 5700 Kč s příslušenstvím z titulu vrácení neoprávněně vyplaceného zvláštního příspěvku horníkům za období od 1. 10. 2000 do 1. 1. 2001 (které vzhledem k nepřipustnosti kompenzace v pracovněprávních vztazích nelze považovat za obranu proti žalobě), je třeba posuzovat přípustnost dovolání vůči každému z těchto nároků samostatně.

Dovolání žalovaného proti rozsudku odvolacího soudu v části, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku, jímž bylo žalobci b) přisouzeno 19 000 Kč, stejně tak jako dovolání žalovaného proti rozsudku odvolacího soudu v části, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroci, jimiž byl zamítnut vzájemný návrh žalovaného na zaplacení 5700 Kč od každého z žalobců, není podle hledisek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné, neboť v těchto částech (dovoláním dotčených výroci) rozsudku odvolacího soudu bylo rozhodnuto o peněžitých plněních nepřevyšujících 20 000 Kč (§ 237 odst. 2 písm. a/ o. s. ř.). Protože zákon v takovém případě – jak vyplývá z ustanovení § 237 odst. 2 o. s. ř. – nepřipouští dovolání ani na základě rozhodnutí dovolacího soudu, je nepochybné, že dovolání v této části směřuje proti rozhodnutí, proti němuž – jak ostatně správně uvádí odvolací soud v poučení napadeného rozsudku – není tento mimořádný opravný prostředek přípustný. Nejvyšší soud proto dovolání žalovaného b) proti této části rozsudku odvolacího soudu – aniž by se mohl věcí dále zabývat – podle ustanovení § 243b odst. 5, věty první, a § 218 písm. c) o. s. ř. odmítl.

Ve vztahu k části rozsudku odvolacího soudu, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně o uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci a) 24 000 Kč, může být dovolání přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., tedy jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V posuzovaném případě odvolací soud řešil mimo jiné právní otázku, zda zaměstnanec ztrácí nárok na zvláštní příspěvek horníkům ve smyslu ustanovení § 3 písm. d) zákona č. 98/1987 Sb., jestliže začal pracovat v podzemí hlubinného dolu, kde podle rozhodnutí orgánu veřejného zdraví zaměstnanci, kteří dosáhli nejvyšší přípustné expozice, nesmějí pracovat, i když vykonávají práci, která podle míry výskytu faktorů, které mohou ovlivnit zdraví zaměstnanců, ve skutečnosti není prací rizikovou ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Uvedená právní otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Vzhledem k tomu, že posouzení uvedené otázky bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu z tohoto hlediska rozhodnutí, které má po právní stránce

zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání žalovaného proti části rozsudku odvolacího soudu, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně o uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci a) 24 000 Kč s příslušenstvím, je v tomto směru podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu v části, proti níž bylo podáno přípustné dovolání, ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl (z důvodů v odůvodnění rozsudku uvedených) k závěru, že dovolání není opodstatněné, neboť rozsudek odvolacího soudu je v části, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně o uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci a) 24 000 Kč, z hlediska uplatněného dovolacího důvodu věcně správný, a že žalobcům vzniklo právo na náhradu nákladů řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

V dovolacím řízení vznikly žalobci a) v souvislosti se zastoupením advokátkou náklady, které spočívají v odměně za zastupování určené z částky 29 700 Kč, tedy z předmětu řízení ze součtu předmětu dílčích řízení 24 000 Kč a 5700 Kč, ve výši 4477,50 Kč (srov. § 17 odst. 1 písm. a/, § 3 odst. 1 bod 5, § 10 odst. 3, § 15, § 16 odst. 1 a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění vyhlášek č. 49/2001 Sb. a č. 110/2004 Sb. – dále jen „vyhlášky“). Protože nárok na náhradu nákladů řízení v případě zamítnutí částky 24 000 Kč se řídí ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř., zatímco nárok na náhradu nákladů řízení v části, v níž bylo dovolání odmítnuto, je dán ustanovením § 146 odst. 3 o. s. ř., je třeba se samostatností uplatněných nároků počítat i při výpočtu nákladů řízení; poměrná část odměny za zastupování ve výši jedné pětiny, odpovídající dílčímu předmětu řízení 5700 Kč, tj. částka 895,50 Kč, proto musí být snížena na polovinu, na částku 447,50 Kč (§ 14 odst. 1 vyhlášky), zatímco poměrná část odměny ve výši ve výši 3582 Kč odpovídající předmětu řízení 24 000 Kč, přísluší zcela. Celková odměna za zastupování tedy spočívá (po zaokrouhlení na celé desetikoruny směrem nahoru – srov. § 16 odst. 2 vyhlášky) v odměně ve výši 4030 Kč a v paušální částce náhrady výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 75 Kč (srov. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění vyhlášek č. 235/1997 Sb., č. 484/2000 Sb. a č. 68/2003 Sb.), tedy celkem v částce 4105 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce a) advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží k nákladům řízení, které žalobci a) v dovolacím řízení vznikly (srov. též právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2004 sp. zn. [21 Cdo 1556/2004](#), uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 21, ročník 2005), rovněž částka odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zvláštního právního předpisu (srov. § 137 odst. 3 o. s. ř. ve znění zákona č. 237/2004 Sb.), tedy částka (po zaokrouhlení) 780 Kč. Protože dovolání žalovaného bylo ve vztahu k žalobci a) odmítnuto a zamítnuto, soud mu ve smyslu ustanovení § 243b odst. 5, věty první, § 224 odst. 1, § 146 odst. 3 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř. uložil, aby tyto náklady žalobci a) nahradil. Celkovou náhradu nákladů dovolacího řízení ve výši 4885 Kč je žalovaný povinen zaplatit k rukám advokátky, která žalobce a) v tomto řízení zastupovala (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Žalobci b) vznikly v dovolacím řízení v souvislosti se zastoupením advokátkou náklady určené z předmětu řízení ze součtu předmětu dílčích řízení 19 000 Kč a 5700 Kč, tedy z částky 24 700 Kč, které spočívají v odměně za zastupování ve výši 2060 Kč (srov. § 17 odst. 1 písm. a/, § 3 odst. 1 bod 5, § 10 odst. 3, § 14 odst. 1, § 15, § 16 a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění vyhlášek č. 49/2001 Sb. a č. 110/2004 Sb.) a v paušální částce náhrady výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 75 Kč (srov. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění vyhlášek č. 235/1997 Sb., č. 484/2000 Sb. a č. 68/2003 Sb.). Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce b) advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží k nákladům řízení, které žalobci b) v dovolacím řízení vznikly, vedle paušální odměny za zastupování advokátkou a paušální částky náhrad výdajů, rovněž částka odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zvláštního právního předpisu (srov. § 137 odst. 3 o. s. ř. ve znění zákona č.

237/2004 Sb.), tedy částka (po zaokrouhlení) 406 Kč. Protože dovolání žalovaného bylo ve vztahu k žalobci b) odmítnuto, soud mu ve smyslu ustanovení § 243b odst. 5, věty první, § 224 odst. 1 a § 146 odst. 3 o. s. ř. uložil, aby tyto náklady žalobci b) nahradil. Celkovou náhradu nákladů dovolacího řízení ve výši 2541 Kč je žalovaný povinen zaplatit k rukám advokátky, která žalobce b) v tomto řízení zastupovala (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

---

*) Tytéž závěry se obdobně uplatní při odmítnutí odvolání.